

ster vil undlade med et Par Ord at oplyse os om dette Punkt. Dersom det er et borgerligt Ombud, saa stiller Sagen sig jo noget anderledes, end naar det kun er en frivillig Sag. Ja, jeg bliver i dette Dieblit fra en meget sagkyndig Mand (K. C. Larsen), hvad vore lovbundne Forhold angaaer, gjort opmærksom paa, at Dommeren har at udnævne 2 forstandige og bekendt rettsfæne Mænd til at være Stevningsmænd; men der ligger ikke i disse Ord, at det er en frivillig Sag fra deres Side, som han udnævner dertil, at tage derimod, eller om de maae lade sig nøie dermed. Jeg bliver nu gjort opmærksom paa, at det i den paagældende Lovsted ligefrem kaldes et Ombud, og som Følge deraf vil vistnok det, som blev yttret af den ærede sidste Taler, ikke saa ganske holde Stik.

Klein: Jeg skal tillade mig at gjøre den ærede sidste Taler opmærksom paa, at det af det danske Cancelli i Aaret 1820 eller 1822 — jeg mindes i dette Dieblit ikke nøiagtig Aarstallet — er særligt udhævet, at det skulde som et Beneficium henlægges til Sognefogderne at være Stevnevidner, hvis de maatte være villige til at overtage denne Bestilling, for at de kunde have den Fortjeneste, som derved kunde falde. Jeg skal henstille til Thinget, om det maatte finde det passende at paalægge Sognefogderne i private Parters Interesse at spadserere en halv og maaſtee en heel Mill for 4 St.

N. Jensen: Den ærede Taler, der nu fatte sig, har gjort opmærksom paa, at disse Stevningsmænd ofte skulde fungere i private Sager; men de to Love, som jeg omtalte før, og hvorefter Stevningsmændene ere betalte paa den Maade, som jeg her har tilladt mig at foreslaae, handle jo om Bands Afledning og om Udskykningsvæsenet, og Alt, hvad der navnlig angaaer Udskykningsvæsenet, er jo private Sager. Kan altsaa den Betaling være passende, som er bestemt i disse Love, der ingenlunde ere meget gamle og altsaa ikke tilhøre nogen længst forsvunden Tid, saa synes mig ogsaa, at man meget godt kan optage den samme Betaling i denne Lov. Jeg skal be-

mærke, at vi jo dog fornøftigviis ikke kunne gaae hen og bebyrde de Private, der maatte trænge til en Landvæsencommissions Klændelse eller Forretning, med at betale Sognefogderne det Honorar, som der ifølge den Cancellistivelse, som den ærede sidste Taler bragte i Erindring, maatte tilkomme dem. Er det, at være Stevningsmand, en saa indbringende Bestilling, at Sognefogden kan betragte det som en Fordeel at faae denne Post, saa kan man dog fornøftigviis ikke gaae hen og lade de Private, som maatte have Brug for Stevningsmændenes Assistance, betale dette Extra-Honorar.

S. N. Petersen: Jeg skal kun tillade mig den korte Bemærkning med Hensyn til, hvad den ærede Taler her ligeoverfor (Klein) yttrede, at det er ganske rigtigt, at det, han fremførte, findes i det paagældende Lovsted, men der staaer derhos tilføjet: „forſaaavidt de de dertil maatte være villige;“ men jeg antager, at de i Reglen ikke dertil ere villige. Vi maae erindre, at efter den nu gjældende Lov om Sognefogdernes Lønning, er Budfogden gaaet af, og som Følge deraf vil det vistnok være meget sjældent, eller kun undtagelsesviis, at Sognefogderne ville være villige til at paa tage sig denne Bestilling, og i saa Henseende blive jo den ærede Talers Betragtninger temmelig nær uden nogen praktisk Betydning.

Da ellers Ingen begjerede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved:

- 1) Subſidiært Underændringsforſlag af Udvalgets Mindretal (K. C. Larsen) til det af Reinholdt Jensen med Flere ad § 6 stillede Ændringsforſlag:

At istedetfor „for hver af de 6 Første, for hvilke Forkyndelsen ſkeer, og 8 ſ. for hver af de Dvrigte“ sættes: „for hver af dem, for hvem Forkyndelsen ſkeer“.

vedtoges med 36 Stemmer imod 31.

- 2) Forſlag af N. Jensen, N. Petersen, P. Pedersen Ludvig, N. Olsen,